

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Virtutibus Moralibus, De Justitia Et Jure Et De
Contractibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDCCXXXIII.

VD18 90392159

Q. 8. Quænam propositiones usuræ palliatæ damnatæ sunt?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40993

neandum loco pignoris: & talem usum pecuniæ licitè homo vendere potest. quia scilicet vendens non mutuatur, sed locat: unde pecuniæ dominium, & periculum retinet.

Q. 8. Quenam propositiones usuræ palliatæ damnatæ sunt?

Resp. 1. Alexander VII. hanc damnavit: licitum est mutuanti aliquid supra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus. Est falsa: nam obligatio non repetendi sortem ante certum tempus etsi longum, est intrinseca mutuo postulato: est enim de ratione mutui in communi, ut res mutuata repeti nequeat nisi post certum tempus varium pro varietate, & exigentia causæ petendi mutui, cum hoc sit necessarium ad finem mutui qui est gratis impendere subsidium utile proximo: alioqui inane esset mutuum, nec beneficium. Igitur obligatio non repetendi sortem ante hoc tempus præfinitum est intrinseca huic mutuo in individuo: & si terminus sit ad longum tempus, tunc trahitur ad longum tempus obligatio intrinseca mutuo; & tunc est mutuum longum, seu in longum tempus, sicut mutuatio summæ magnæ est mutuum magnum. Deinde talis obligatio, secluso aliò extrinsecò, sufficienter compensatur obligatione mutuatarii ad reddendam rem mutuam post tale tempus, & subeundum

toto

toto illo tempore illius periculum. Hinc nec licet aliquid exigere, eo quod mutuans terminum constitutum proroger: quia est prorogatio mutui, quod ex natura sua est gratuitum; & quia nihil potest exigi ratione dilationis solutionis.

Resp. II. Innoc. XI. damnavit has duas propos. 41. Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda; & nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam presentem, quam futuram, potest creditor aliquid supra sortem a mutuatario exigere, & eo titulo ab usura excusari. Est falsa: nam centum libræ per se, & secluso omni extrinseco, nec pluris nec minoris valent hodie, quam infra annum, cum semper maneant eadem & earum valor præcisè per tempus non crescat. Nec pecunia præsens est utilior possidenti, si mansura fuisset otiosa in arca. Deinde alioqui usura non esset illicita, & cuilibet liceret exigere auctarium vi mutui, quod fidei repugnat: nam in omni mutuo essentialiter datur pecunia præsens non nisi in futurum reddenda.

42. Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur tanquam ex benevolentia, & gratitudine debitum; sed solum si exigatur tanquam ex justitia debitum. Est falsa. Quidquid enim rependi debet ex benevolentia, & gratitudine, omnino spontaneè & liberaliter rependendum est, nec exigi potest. Et gratitudo non obligat ad aliquid certum, ac definitum, sed potest imple-

ri va.

ri variis modis. Deinde imponitur nova obligatio ex pacto pretio æstimabilis, quæ est contra naturam remunerationis gratuita, ac liberalis, cùm imponat necessitatem pacti, *nemo enim in necessitatibus liberalis existit.* l. 18. ff. de adm. legat.

Q. 9. Num saltem licet exigere aliquid ultra sortem à divitibus, & iis qui ex pecuniis mutuatis magna lucrum faciunt, ut sunt Judæi, mercatores, &c.

Resp. Neg. Ita expressè Conc. Mediol. 1. Sub Carolo, & Clerus Gallicanus Meloduni Congregatus An. 1579. Quia usura in scriptura generaliter, ac sine distinctione pauperis, & divitis prohibetur; & quia est per se mala, ac injusta. Quamvis enim non tenearis divitibus mutuare, tamen posito quòd mutues, non plus potes exigere, quàm dedisti; & pecunia mutuata jam non est tua, sed ejus, cui data est, ad quem proinde pertinet totum lucrum ex ea perceptum. Quòd autem tua pecunia sit ipsis tam utilis futura, hoc provenit ex eorum conditione, cura, & industria, non à te, nec ab ipsa præcisè pecunia, quæ de se sterilis est. Sic non licet carius merces vendere emptori, qui ex iis magnum suam industriam lucrum facturum est.

Q. 10.